

for citerede udsagn er indlysende rigtige, og det forekommer mig helt utroligt, at skatteministeren – uden overhovedet at sætte sig ind i den juridiske teori på området og uden overhovedet at forsøge at præcisere kriteriet for afgrænsningen af generalforsamlingens kompetence, stempler Peter Bloks afgrænsning som forkert.

Det er imidlertid ikke det mest utrolige ved skatteministerens svar på spørgsmål 9 og 10. **Endnu mere utroligt er det, at skatteministeren slet ikke opdager, at hans konklusion ikke følger af hans afgrænsning af generalforsamlingens kompetence.** Når han under pkt. 11 skriver, at han har »forståelse for, at den ejer, der har stemt mod en beslutning, finder det urimeligt at betale udgifterne herved, men det er en følge af ejerlejlighedskonstruktionen«, så har han jo slet ikke gjort sig klart, hvad der sker, hvis generalforsamlingen træffer en beslutning, som falder uden for generalforsamlingens kompetence. Sker det, afvises dokumentet, og afgiftsspørgsmålet afgøres efter afgiftslovens § 22, hvilket gør spørgsmålet, om der skal betales én eller flere afgifter uaktuelt.

Når skatteministeren i svaret på spørgsmål 9 og 10 skriver, at spørgsmålet, om færdselsrettligheder lovligt kan vedtages af generalforsamlingen, i sidste ende er et spørgsmål, der henhører under domstolene og ikke afgiftsmyndigheden, så er det naturligvis helt korrekt. Men nu er tinglysningen jo en judiciel afgørelse, og i og med at tinglysningsdommeren rent faktisk tinglyser en generalforsamlingsbeslutning har han jo taget stilling derhen, at beslutningen falder inden for generalforsamlingens kompetence.

Hvordan vil skatteministeren dog forklare, at den tinglysningsdommer, der har tinglyst en generalforsamlingsbeslutning, fordi han har lagt til grund, at generalforsamlingen var kompetent, ved beregningen af afgiften skal lægge til grund, at generalforsamlingen ikke var kompetent?

Til slut blot en enkelt henstilling, som jeg ikke ved, om Skatteudvalget kan eller vil følge, men her er i hvert fald mit forslag:

Når skatteministerens svar viser, at der i Skatteministeriet hverken er evne eller vilje til at give et ordentligt svar på de spørgsmål, Skatteudvalget stiller, var det så ikke en idé at spørge i Justitsministeriet, hvor man har mere fod både på almindelige lovfortolkningsprincipper og på de relevante formueretlige og tinglysningsmæssige problemer?

Formuleringen af pkt. 5, stk. 1, 9. pkt.

Vi taler her om en ændring i formuleringen fra lovudkastets 9. pkt., der lød: »3-8 pkt. gælder ikke for tinglysning af pant for indekslån, der ydes efter de i realkreditloven fastsatte retningslinier« til lovens formulering: »3-8. pkt. gælder ikke for tinglysning af pant for indekslån, der ydes efter realkreditloven.«

Hvis ikke skatteministeren kan se, at den første formulering klart omfatter også private lån, medens den sidste formulering signalerer, at der skal slutes modsætningsvis til lån, der **ikke** ydes efter realkreditloven – altså alle andre lån end realkreditlån – så kan jeg ikke hjælpe.

Også her vil jeg nok foreslå, at man beder Justitsministeriets Lovkontor om hjælp. Man kan simpelthen ikke være bekendt, at vi skal ind i en lovs forarbejder for at se, hvad meningen er, på områder, hvor det vil være helt problemfrit at udtrykke sig både kort og klart.